

mærksomhed henvendt paa det reiste Spørgsmaal om Søndagsjegeriet, og, saavidt jeg forstod hans Udtalelser ret, maaſte kunde finde Anledning til, hvis disse Møſter om Afſtaffelse af Søndagsjegeriet ſtabig blive ved at lade ſig høre, at fremkomme med et Vædringsforſlag i denne Retning, ſkal jeg gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem ialtſald overfor min Perſon — og jeg tror ikke, at jeg ſtaaer fuldſtændig ene i Salen hermed — ikke maa gjøre Regning paa Underſtøttelſe. For at man ikke ſkal være vildfarende med Henſyn til min Perſon, har jeg følt mig forpligtet til paa Sagens nuværende Trin at erklære, at jeg kan ikke gaa med til uden videre at afſtaffe Søndagsjegeriet. Jeg kan gaa med til Indſtrænkninger i den perſonlige Frihed, naar Almenvellet eller Humaniteten kræver det. Nu er der jo rigtigt nok idag anført ſom Grund til at afſtaffe Søndagsjegeriet nærmefſt et Humanitetshenſyn. Der er ogsaa høvbet fra flere Sider, at det vilde være et Skridt henimod Dyrebekyttelſen, naar diſe unge Menneſker, ſom ikke forſtaa at ſkyde, ikke ſit Lov til at løbe med Bøſſe om Søndagen; men jeg vil ſpørge: Kunne de Herrer ogsaa faae afſtaffet, at unge Proprietærer og Godsſeierſønner ſkyde? Det er jo i ſærlig Grad en høiabelig Sport, og derfor ſe vi, at diſe Sønner, der om jeg maa bruge en populær Bending, neppe kunne knappe deres Buxer, løbe om med en Bøſſe; de gjøre det ialtſald i en Alder, da man ſkulde andre ſig over, at Forældrene ikke ſelv ere bange for at give Tilladelse dertil. Jeg kan ikke indſe, at Folk, ſom gaa paa Jagt om Søndagen, ere mindre kvalificerede til at ſkyde end andre Menneſker, og jeg kan derfor ikke indſe, at denne Indſtrænkning i den perſonlige Frihed er nødvendig eller maa ønskes i Humanitetens Interøſe. Jeg gad ogsaa nok vidſt, hvorledes en ſaadan Beſtemmelſe ſkulde ſe ud. Skulde jeg ikke have Lov til paa min egen Mark at ſkyde om Søndagen? (Stemmer: Nei!) Naar, det ſkulde ogsaa forbydes mig? Ja, det glæder mig at høre de Herrer ſige det; thi ſaa er der ſaa meget mere Grund for mig til at ſige, at jeg er imod diſe Indſtrænkninger, ſom der ikke er Anledning til. Jeg kan ikke faae Syn paa, at denne Tankegang er rigtig, ſom endog førte det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ſte Valgkreds (Bajer) til endnu at gaa et Stykke videre, nemlig at gjøre Indſtrænkninger overfor viſe andre Folk — jeg veed ikke ret hjem — eller ialtſald yderligere Indſtrænkninger paa dette Omraade. Jeg er næften bange for, at det tilſidſt vilde ende med, at kun Proprietærer ſkulde have Lov til at gaa paa Jagt; thi de have bedſt Tid om Spøgnedagene, og jeg kan ikke ſe rettere, end at de Herrer, der ville have dette Forſlag, ſom jeg ikke ſkal have det Mindſte imod — jeg ſkal med Fornøiſelſe gaa med til en Forlængelſe af den midlertidige Lov — gjøre deres Sag en daarlig

Jæneſte ved at reise et ſaadant nyt Spørgsmaal; thi jeg tror, at det vil møde Modſtand i denne Sal, ſkjøndt der til dette Dieblit, tror jeg, kun er ſaldet Udtalelſer om, at man vil gaa med dertil — jeg hørte ikke rigtig Slutningen af, hvad det ærede Medlem for Viborg Amts 1ſte Valgkreds (Chr. Senſen) ſagde. Jeg tror, at der vil komme en Reaktion paa dette Omraade; jeg mener, at ſkulle vi have Beſtemmelſer til at gaae Wildtet i Retning af Fred, ſaa opnaas det bedſt ved at lade dette Lovforſlag gaa ſin Gang uden videre gjennem Thinget, ſaa hurtigt ſom muligt, uden Udvalg og alle mulige andre Kunſter. Paa den Maade tror jeg, at vi bedſt faae en Forlængelſe; men ſkulde vi have et Udvalg, ſaa kan Sagen let komme til at ſtrande under de nuværende politiſke Forhold.

Dønnergaard: Hvorvel jeg ikke kan indſe, at dette Forſlag i nogen væſentlig Grad vil naae den tilſigtede Virkning, er jeg dog efterhaanden, ſom jeg har hørt Forhandlingen ſtride mere og mere frem, kommen til den Anſkuelſe, ſom fra flere Sider er bleven gjort gjældende, at ſkulle vi ind paa Vædringsforſlag, ſaa er der en meget ſtor Mulighed for, at vi ikke faae Sagen ført igennem, ialtſald ikke i Aar; men jeg har tænkt mig, om der ikke ſkulde være Mulighed for ad en anden Vei at naae en Overenſkomſt. Det ſkulde da være den, at Lovforſlaget, iſtedetſfor at forlænge den midlertidige Jagtlov i 3 Aar indtil 12te September 1885, forlængede den i 1 Aar indtil 12te September 1883. Derved vilde ganſke viſt en væſentlig Hindring være fjernet for dette Lovforſlags Gjennemførelſe, og et ſaadant Vædringsforſlag kunde godt ſtilles til 2den Behandling. Dertil udfordres ikke, at der nebfættes Udvalg eller ſter andre Kunſter, ſom det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Buſt) ſagde. Jeg tror derfor, at, om der kunde vindes Stemning herfor i Salen, vilde jeg ſtille et ſaadant Vædringsforſlag. Derved vilde den Modſtand, der er reift imod Lovforſlaget, ogsaa fra min Side, den Anke, at det vil væſentlig udſkyde en Revision af Jagtloven, være fjernet.

B. Holm: Jeg vil ſige til den ſidſte ærede Taler, at, forſaa vidt han er en Ven af det foreliggende Forſlag, er den Tanke, han nu fremkom med, meget upraktiſk; thi efter Alt, hvad man har hørt her idag, vil der ikke være ſtor Sandsynlighed for, at man kan komme til Ende med en almindelig Jagtlov i et Aar, og ſaa vilde vi atter komme i det Tilfælde at ſkulle forlænge den nu beſtaaende Tilſtand. I det Hele har Diskuſtionen gjort det Indtryk paa mig, at, vil man overhovedet opretholde den nuværende Tilſtand, ſkal man hverken komme med Forſlag om et Udvalg eller nogetſomhelſt andet Forſlag, men tage Lovforſlaget ſimpeltvæk, ſom det foreligger.